

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem „X“, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Slezská č. p. 36, PSČ 120 00, proti **žalované: P o l i c i i Č R, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2013, č. j. CPR-14927/ČJ-2012-930310-V237,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 3. 2013, č. j. CPR-14927/ČJ-2012-930310-V237, a rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 11. 2012, č. j. KRPU-225743-25/ČJ-2012-040022-SV-CV, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13.392,-Kč** do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 3. 2013, č. j. CPR-14927/ČJ-2012-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 11. 2012, č. j. KRPU-225743-25/ČJ-2012-040022-SV-CV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území

České republiky. Doba k vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Důvod pro správní vyhoštění měl žalobce naplnit tím, že vykonával stavební práce při zateplování panelového domu č. p. 2667 až 2669 v Mostě, v ul. Vrchlického, v době provedené kontroly dne 4. 10. 2012, ačkoliv měl vydané povolení k zaměstnání Úřadem práce Praha na druh práce č. „71121 Zedníci“ s místem výkonu práce Praha, z čehož žalovaná dovodila, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i výše citované prvoinstanční rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalované byla uložena povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná porušila ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se nevypořádala s jeho odvolacími námitkami a nedostatečným způsobem odůvodnila žalobou napadené rozhodnutí, když z odůvodnění tohoto rozhodnutí nejsou jednoznačně zřejmé úvahy, kterými se žalovaná při hodnocení podkladů řídila.

Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že by vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání. V době kontroly se sice skutečně nacházel v Mostě, avšak zde byl v době, kdy čerpal řádnou dovolenou, která mu byla poskytnuta jeho zaměstnavatelem společností Rikstav, s. r. o. Žalobce je přesvědčen, že v čase své dovolené se může pohybovat volně po území České republiky a může činit, co uzná za vhodné. Nesouhlasí s tím, že čerpání dovolené bylo účelovým jednáním, jak konstatovala žalovaná strana ve správním řízení, přičemž ta se řádně nevypořádala s faktem, že v době kontroly žalobce prokazatelně čerpal řádnou dovolenou. Žalobce trvá na tom, že v době kontroly se nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele, jelikož na místě stavby se nacházel pouze v pozici jednatele společnosti Rikstav, s. r. o., v níž je zároveň jedním ze společníků, a to za účelem plánovaného setkání s obchodními partnery dotýčné společnosti.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím porušila zásadu individuálního posouzení ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu a také zásadu zákonnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 téhož zákona. Žalobce je totiž nepřetržitě od 22. 3. 2010 společníkem a jednatelem společnosti Rikstav, s. r. o., která se za poslední 2,5 roku etablovala v prosperující podnikatelský subjekt zaměřený na stavební činnost, což dokládá skutečnost, že jediným zdrojem obživy žalobce jsou příjmy z této společnosti. Aby přitom byl zajištěn řádný chod dotýčné společnosti, vyžaduje to fakticky každodenní a současně celodenní úsilí ze strany žalobce jako jejího jednatele. Správní vyhoštění a faktické zrušení pobytu žalobce jako společníka a jednatele společnosti Rikstav, s. r. o., na území České republiky by ve svých důsledcích nevyhnutelně vedlo k ochromení činnosti společnosti a současně ke ztrátě jediného prostředku obživy pro žalobce. Stejně tak by přišlo vniveč jeho několikaleté úsilí o budování fungující a prosperující obchodní společnosti. S ohledem na charakter podnikatelské činnosti společnosti Rikstav, s. r. o., přitom není fakticky možné řídit společnost na dálku z jiné země. Všechny tyto okolnosti ovšem nebyly žalovanou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zohledněny. V rámci správního řízení tak ze strany žalované došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. A vedle toho si žalovaná neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.

Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že se žádného porušení zákona nedopustil a nejsou ani důvody, aby s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, a proto žalobou napadené rozhodnutí považuje za nesprávné.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť ve vztahu k žalobci bylo postupováno v souladu se zákonem.

K námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění uvedla, že žalobce namítá stejné skutečnosti, které již byly řešeny v rámci odvolacího řízení a také byly řádně rozebrány v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění je založena pouze na odlišném právním názoru na legálnost výkonu pracovní činnosti, která je žalobci jako protiprávní vytýkána.

Dále žalovaná uvedla, že z důvodu procesní opatrnosti doba, po kterou žalobce měl čerpat řádnou dovolenou, byla z procesní opatrnosti akceptována, takže doba protiprávního jednání cizince byla z uvedeného důvodu o dobu čerpání dovolené zkrácena. I přesto bylo v řízení řádně prokázáno, že se žalobce protiprávního jednání v rozsahu postačujícím pro vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění dopustil, a to v období od 5. 8. 2012 do 13. 9. 2012, když řádnou dovolenou čerpal až v době od 14. 9. 2012 do 13. 10. 2012. Žalovaná přitom nesouhlasí s tím, že by cizinec v době čerpání dovolené mohl činit cokoliv, co uzná za vhodné, neboť ono „cokoliv“ musí být vždy v souladu se zákonem. V případě žalobce se tak zjevně nestalo, když žalobce na zateplování panelového domu v Mostě, ul. Jaroslava Vrchlického č. p. 2667 až 2669 v období od 14. 9. 2012 do 4. 10. 2012 vykonával pracovní činnost neoprávněně. Pro účely předmětného řízení bylo zcela nepodstatné, zda se v době čerpání dovolené ze strany žalobce jednalo o zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo o provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, protože zmíněné jednání nebylo možno pro nedostatečně přesné vymezení charakteru pracovní činnosti žalobce společně zahrnout s prokázaným jednáním do skutkové podstaty definované ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož však šlo evidentně o jednání protiprávní, bylo žalobci v rámci vedeného řízení toto jednání přičteno k tíži.

Žalovaná nesouhlasí ani s tím, že by z její strany došlo k porušení zásady individuálního posouzení věci a zásady zákonnosti, jak namítal žalobce. Ze žalobcových námitek přitom není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce tyto skutečnosti dovozuje. S ohledem na identickou shodu žalobních bodů s odvolacími námitkami v souvislosti s jednáním žalobce ve společnosti Rikstav, s. r. o., pak žalovaná odkázala na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde byly namítané skutečnosti náležitě zdůvodněny.

Závěrem žalovaná podotkla, že žalobcem navržený petit obsahující požadavek na zrušení rozhodnutí v obou stupních a vrácení věci žalované k dalšímu řízení je vnitřně rozporný a nelze mu vyhovět, neboť pokud dojde ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, nemůže vést další řízení žalovaná.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 1. 7. 2013 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Především zdůraznil, že žalobce se na území České republiky nedopouští žádného protiprávního jednání a porušení pravidel občanského soužití. Žalobce měl a má uzavřenou řádnou pracovní smlouvu, legální pobyt a rovněž je držitelem platného pracovního povolení. Proto i kdyby nebyl v režimu dovolené, nebyl důvod pro jeho vyhoštění.

Žalovaná se dotyčného jednání soudu neúčastnila, ačkoliv k jednání soudu byla řádně a s dostatečným předstihem ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předvolána, přičemž soudu nezaslala ani nějakou omluvu se žádostí o odročení jednání, a proto soud neshledal žádnou překážku ve věci uskutečnit jednání v nepřítomnosti žalované.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm.

c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná, ovšem aniž by se ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce ohledně porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu správního řádu, a tedy, že by se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádala se všemi jeho odvolacími námitkami a navíc v dostatečném rozsahu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná důsledně reagovala na všechny žalobcovy odvolací námitky a rovněž tak z tohoto rozhodnutí jsou zřejmé, jaké úvahy vedly žalovanou k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud rovněž neshledal, že by žalovaná žalobcův případ neposuzovala individuálně, a tedy, že by z její strany došlo k porušení zásady individuálního posouzení. Nic takového z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, když z něj „toliko“ vyplývá fakt, že jeho výrok o správním vyhoštění žalobce je vystaven na odlišném právním závěru žalované strany ohledně legálnosti výkonu pracovní činnosti žalobce, než jaký právní názor zaujímá žalobce. V předmětném případě proto soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by soud byl nucen bez dalšího dotyčné rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, a to aniž by se soud mohl zabývat věcnou podstatou případu – tj. zda byly u žalobce dány důvody pro jeho správní vyhoštění, jak dovodila žalovaná, či nikoliv, jak kategoricky namítal žalobce.

Rovněž tak soud nevyhodnotil jako opodstatněné žalobcovy námitky ohledně toho, že v době realizované kontroly dne 4. 10. 2012 v Mostě se nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele - společnost Rikstav, s. r. o., nýbrž v pozici jednatele této společnosti, a to údajně za účelem údajně plánovaného setkání s obchodními partnery této společnosti. Z charakteru pracovní činnosti žalobce, který je detailně popsán v protokole ze dne 4. 10. 2012 o vyjádření účastníka správního řízení, č. j. KRPÚ-225743-8/ČJ-2012-040022-SV-CV, zjevně vyplývá, že žalobce vykonával práce přímo související se zateplením panelového domu, neboť prováděl zednické práce, natahování lepidla pod polystyrénové desky, přikládání polystyrénových desek či úklidové práce kolem stavby, a tedy se nejednalo o výkon funkce jednatele dotyčné společnosti, který spočívá v obchodním vedení společnosti a jejím zastupování navenek. Pokud tedy žalobce následně v průběhu správního řízení začal poukazovat na to, že v době realizované kontroly dne 4. 10. 2012 v Mostě se nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele, s. r. o., nýbrž v pozici jednatele této společnosti, soud tuto argumentaci vyhodnotil jako účelovou. Vedle toho žalobce nepodloženě namítá, že žalovaná nezohlednila, že inkriminované práce žalobce vykonával v době své řádné dovolené, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 4, odst. 1) vyplývá, že žalovaná z procesní opatrnosti přihlídl k argumentaci žalobce o čerpání řádné dovolené v době od 14. 9. 2012 do 13. 10. 2012, takže svůj závěr o tom, že práce na zateplování panelového domu žalobce vykonával neoprávněně, vymezila období „jen“ od 5. 5. 2012 do 13. 9. 2012.

Pro posouzení věcné stránky předmětného případu má význam skutečnost, že dle žalované důvod pro správní vyhoštění, a to ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, měl žalobce naplnit tím, že vykonával stavební práce při zateplování panelového domu č. p. 2667 až 2669 v Mostě, v ul. Vrchlického, v době od 5. 5. 2012 do 13. 9. 2012, ačkoliv měl vydané povolení k zaměstnání Úřadem práce Praha na druh práce č. „71121 Zedníci“ s místem výkonu práce Praha, z čehož žalovaná dovodila, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání.

Dále pro posouzení věcné stránky předmětného případu má klíčový význam skutečnost, že ze správního spisu postoupeného žalovanou vyplývá, že dne 2. 8. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu pod č. j. AA-ZZ-12445-16300-2/2010, kterým bylo podle ust. § 94 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), prodlouženo žalobci povolení k zaměstnání na dobu od 10. 7. 2011 do 9. 1. 2013 u zaměstnavatele společnosti Rikstav, s. r. o., s druhem práce č. „71121 Zedníci“ s místem výkonu práce v Praze.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že výkon stavebních prací při zateplování panelového domu č. p. 2667 až 2669 v Mostě, v ul. Vrchlického, žalobcem v době od 5. 5. 2012 do 13. 9. 2012, byl Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj k dotazu prvoinstančního správního orgánu vyhodnocen jako nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce pracoval v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, přičemž z tohoto závěru pak vycházela žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti. Mezi žalobcem a žalovanou pak bylo v předmětném soudním řízení sporné, zda uvedená práce žalobce zakládala důvod k uložení správního vyhoštění či nikoliv.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální prací rozumí, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle ust. § 41 odst. 1 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů.

Podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré

karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání může vydat Úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (§ 35), které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s krajskou pobočkou Úřadu práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle § 86. Při vydávání povolení k zaměstnání Úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce.

Žalobce zastává nesprávný názor ohledně toho, že byl oprávněn vykonávat práci v Mostě na základě vyslání na pracovní cestu, ačkoliv měl povolení k zaměstnání pouze pro Prahu. Dalším místem výkonu práce ve smyslu ust. § 145 zákon o zaměstnanosti byl nepochybně i Most, a proto měl mít žalobce i pro výkon práce v Mostě vydáno povolení k zaměstnání. Je tomu tak s ohledem na specifika zaměstnávání cizinců v České republice, když to je založeno na zásadě preference vlastních pracovních sil. To v praktickém životě znamená, že cizince je možno na regionálním trhu práce zaměstnat, resp. vydat mu povolení k zaměstnání, až poté, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Tato zásada se pak plně promítá do ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a také do místní příslušnosti jednotlivých krajských poboček Úřadu práce oprávněných vydávat povolení k zaměstnání (srov. ust. § 8a odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Vysláním na pracovní cestu mimo povolené místo výkonu práce cizince by tak docházelo k obcházení mechanismů preference vlastních pracovních sil zakotvených v zákoně o zaměstnanosti. Argumentace možností vyslat cizince na pracovní cestu zakotvenou v zákoníku práce se v daném případě neuplatní, neboť zákoník práce v tomto případě upravuje soukromoprávní vztah zaměstnavatele a zaměstnance a nic nevypovídá o dalších právech a povinnostech zaměstnavatele a zaměstnance stanovených dalšími veřejnoprávními předpisy, mezi něž spadá i zákon o zaměstnanosti. Stejně jako nemohou být vykonávány určité druhy práce bez veřejnoprávních oprávnění (certifikátů, povolení, osvědčení apod.) nemůže být cizincem vykonávána legálně práce mimo povolené místo nebo místa výkonu zaměstnání.

Z ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti zřetelně vyplývá, že tento právní předpis rozlišuje mezi výkonem nelegální práce bez povolení nebo v rozporu s vydaným povolením, přičemž již výkon práce v rozporu s vydaným povolením může vést k odejmutí povolení k zaměstnání podle ust. § 100 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Za výkon nelegální práce pak může následovat i sankce udělená cizinci za přestupek podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Zatímco výkon práce bez povolení k zaměstnání je prováděn, aniž by bylo cizinci vůbec vydáno povolení k zaměstnání, výkon práce v rozporu s vydaným povolením bude zejména spočívat ve výkonu práce na jiném místě, v jiném druhu práce, pro jiného zaměstnavatele nebo mimo stanovenou dobu, než bylo uvedeno v povolení zaměstnání vydaného podle ust. § 92 zákona o zaměstnanosti.

Pro posouzení předmětné žaloby z hlediska existence důvodů pro uložení správního vyhoštění žalobci má pak zásadní význam skutečnost, že jako důvod pro vyhoštění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uvádí pouze výkon práce cizince bez povolení k zaměstnání, nikoliv v rozporu s ním. Vlastní výklad nelegální práce či pojmů výkon práce bez povolení a v rozporu s povolením k zaměstnání zákon o pobytu cizinců neuvádí, a proto je nutno vycházet ze zákona o zaměstnanosti.

Právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, což bylo

vysloveno i Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudek ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 2 Afs 81/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz.

S odkazem na nutnost jednoty výkladu právních pojmů v právním řádu tak, aby byla zachována maximální míra právní jistoty adresátů právních norem, soud proto uvádí, že i v rámci výkladu zákona o pobytu cizinců je nutno důsledně rozlišovat mezi výkonem práce bez povolení k zaměstnání a výkonem práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, přičemž pouze výkon práce bez povolení k zaměstnání zakládá důvod vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Rozlišování mezi uvedenými pojmy je účelné zejména proto, že umožňuje diferencovat mezi společensky závažnější formou výkonu práce bez povolení a porušením stanovených podmínek pro výkon práce. Pouze nejzávažnější forma výkonu nelegální práce je tak důvodem správního vyhoštění.

Na základě shora uvedeného soud tudíž musí konstatovat, že prvoinstanční správní orgán přikročil k vyhoštění žalobce, aniž by pro to byly splněny podmínky. Jelikož žalovaná nezákonný výklad prvoinstančního správního orgánu spočívajícího ve sloučení pojmů výkon práce bez povolení a v rozporu s povolením bezvýhradně aprobovala, zatížila své rozhodnutí stejnou nezákonností.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a tudíž napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

V této souvislosti soud dodává, že tento procesní postup plně odpovídá dikci s. ř. s., dle kterého soudy vedou řízení ve správním soudnictví, a proto žalovaná neopodstatněně namítala, že žalobcem navržený petit obsahující požadavek na zrušení rozhodnutí v obou stupních a vrácení věci žalované k dalšímu řízení je vnitřně rozporný a nelze mu vyhovět. Žalovanou stranou byla v předmětném soudním řízení výlučně žalovaná, když toliko ona rozhodovala v posledním stupni, a proto jí se vrací věc k dalšímu řízení, neboť v důsledku zrušujícího soudního rozhodnutí, není správní řízení dosud ukončeno.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 13.392,-Kč. Tato částka se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 1. 7. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 568,-Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobce k jednání soudu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem ve výši ½ celkového cestovného, když právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 42 A 7/2013; z částky 300,-Kč představující náhradu za pomeškaný čas právního zástupce žalobce v trvání 6 započatých půlhodin v souvislosti s jeho cestou k jednání soudu a zpět ve výši ½ této celkové náhrady, když právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 42 A 7/2013 podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, a to za každou započatou ½ hodinu po 100,-Kč, a z částky 2.324,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je právní zástupce

žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. července 2013

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová